

[Pürschel.]

villie til at respektere Voldgiftskendelsen, som man tidligere med stor Sikkerhed kunde forudsætte.

Til sidst skal jeg sige — jeg tror, jeg allerede har rørt ved det —, at efter min Opfattelse er Generalakten ikke af den Betydning for Danmark, som den vil være for mange andre Stater, men at vi naturligvis bør vise vor gode Villie til at medvirke til Udviklingen ved at undertegne den. Venstres Ordfører fremhævede med Rette dens Elasticitet; hvis det var et dansk Aktstykke, vilde man sikkert kunne vente, at der blev sagt, at der var mange Musehuller i den. Det finder jeg, Venstres Ordfører havde Ret i. Venstres Ordfører fremhævede ogsaa, at vi lægger megen Vægt paa at være paa Linie med visse Stater; han nævnte Norge, Sverige, Holland; jeg kunde maaske tænke mig dertil at føje f. Eks. Finland. Men om dette i det foreliggende Tilfælde bør føre til, at man tager den samme Stilling, som de tre førstnævnte Stater har taget, overfor Kapitel 3, vilde jeg dog under Hensyn til den førende Stilling, som Danmark virkelig har haft paa disse Omraader, og som jeg synes, Danmark har megen Ære af, anse for overmaade tvivlsomt.

Vi anser den hele Akt for at være et saa betydningsfuldt Dokument, at vi vil finde det rigtigt, at Spørgsmaalet om at give den Bemyndigelse, der her søges, drøftes i et Udvalg, men vi ønsker ikke dermed paa nogen Maade at lægge Sagen Hindringer i Vejen; vi ønsker den kun overvejset, og vi tilsiger paa Forhaand en velvillig Behandling og ogsaa en hurtig Behandling.

Jesper Simonsen: Jeg vilde gerne have begyndt min Tale med at udtrykke min store Glæde over, at man fra alle Sider havde kunnet anbefale uden videre og uden Forbehold at tiltræde det foreliggende Forslag.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel kom imidlertid med en Slutningsbemærkning, som ud fra det Synspunkt, jeg saaledes har givet Udtryk, maatte komme lidt Malurt i min Glæde. Naar det ærede Medlem dog har sagt saa mange smukke Ord om Forslaget, forstaar jeg ikke rigtig, hvorfor man skal sende det i Udvalg. Det er jo ikke saaledes, at vi kan foretage Ændringer i Generalaktens forskellige Bestemmelser, maaske bortset fra Tilfælde, hvor der maatte være brugt mindre adækvate Udtryk i Oversættelsen; i øvrigt maa vi jo lade Generalakten staa, som den er, og tiltræde den med eller uden Forbehold, og da det ærede Medlem Hr.

Pürschel gav stærkt Udtryk for, at man netop ikke ønskede at tage Forbehold, heller ikke fra konservativ Side, synes jeg, det havde været smukt, om man havde kunnet vedtage Tiltrædelse af Generalakten uden nogen Udvalgsbehandling.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Generalaktens Vedtagelse i den foreliggende Skikkelse.

Jeg kan ikke undlade ved denne Lejlighed at gøre nogle faa Bemærkninger om den store Udvikling, som har fundet Sted paa dette Omraade, blot indenfor det forholdsvis korte Spand af Aar, i hvilket jeg har haft Lejlighed til at beskæftige mig med deslige Spørgsmaal. Jeg husker saa tydeligt den Tid, da de forbeholdsløse Voldgiftstraktater kun var meget faa og sjældne Untagelser. Det ligger ikke saa forfærdelig langt tilbage i Tiden, da Stillingen overfor Voldgiftstraktater var følgende: man tog Forbehold med Hensyn til Spørgsmaal, der angik vitale Interesser, og med Hensyn til Spørgsmaal, der berørte Landenes Ære, Forbehold af en saadan Karakter, at de egentlig i stort Omfang kunde gøre Voldgiftstraktaterne betydningsløse.

Foruden denne store Svaghed, som hæftede ved Voldgiftstraktaterne den Gang, var der endvidere det, at man ofte indrettede sig paa den Maade, at Parterne, naar Konflikten var der, skulde til at træffe de fornødne Aftaler om selve Voldgiftsretten og om det Emne, der skulde forelægges Voldgiftsretten. Men naar Forholdene mellem to stridende Parter først var saa spændt, at man maatte have en Konflikt løst, enten ved Hjælp udefra eller ved gammeldags Midler, Magtanvendelse, saa kunde det hele let blive omsonst, naar man skulde til at blive enig om en Voldgiftsrets Sammensætning og om en Formulering af de Spørgsmaal, man vilde overlade en Voldgiftsret at træffe Afgørelse om.

Danmark har, saa vidt jeg ved, haft Æren af at være gaaet i Spidsen for Afslutning af forbeholdsløse Voldgiftstraktater. Vi har senere i nogle af de Singulærtraktater, vi har afsluttet med enkelte Stater om Voldgift, endvidere været i første Række i den Henseende, at man har indrettet sig saaledes, at det fornødne Apparat til Afgørelse af en opstaaende Konflikt var sikret paa Forhaand, og derigennem har man aabnet Mulighed for, at *den ene* af de to Parter, naar en Sag maatte rejse sig, kunde indbringe den for Voldgiftsretten. Det er af særdeles stor Betydning, navnlig for et Land som Danmark, at det, hvis det staar overfor en overmægtig Modpart i en